

Egri Zsanna

*Elveszve
Mexikóban 1.*
Nyomtalanul

Elveszve Mexikóban 1.

Nyomtalanul

Egri Zsanna

Vikönyv©2024

A szöveget gondozta: Városi Emese

Borító: Egri Zsanna

ISBN:

epub: 978-615-6586-47-6

Pdf: 978-615-6586-48-3

Minden jog fenntartva!

Kathy

Kathy két kézzel fogta a fejét. Forgott vele a világ, hanyatt feküdt a szálloda hideg márványpadlóján.

– Hogy kerültem ide? – támaszkodott a könyökére. – Mi történt?

A félig nyitott fürdőszoba ajtajába kapaszkodott, hogy felhúzza magát a padlóról. Percekig nem mert elengedni az ajtófélfát, attól tartott, visszazuhan. – *Az a férfi... a szobapincér... Elkábított? – meredt maga elé. – John! – rándult össze a teste. – Ugye őt nem bántotta? – fordult a szoba felé. – John mindig olyan mélyen alszik, remélem, most sem ébredt fel.*

A falba kapaszkodott, úgy vánszorgott vissza a szobába. A félhomályban is jól látszott, hogy minden a helyén van, vagyis semmit sem loptak el, csak egy valami tűnt el. John.

Kathy szédülten állt, mint aki álomból tért magához, vagy inkább egy elképzelt világból, és az élet most gonoszul az arcába csapta a valóságot. John volt álmai férfi, és az álom elhitette vele, hogy neki, a rút kiskacsának egy herceg jutott, aki most nincs sehol.

Újra és újra végigfuttatta a szemét a szobán. Az ágy takarója gondosan eligazítva, minden ránc elsimítva. Ránézésre pont olyan volt, mint amikor megérkeztek és a személyzet tökéletes szobát adott át nekik. Még a díszpárnák is mértani pontossággal feküdtek a halvány

rózsaszín selyemtakarón, sőt, az ágy végében két törölköző hattyú is pöffeszkedett. Ezt a tökéletes összhangot egyedül csak a földön heverő ruhái törték meg, mintha csak az előbb dobta le volna magáról.

Kathy tovább bámulta a szoba közepén álló ágyat. Az agya nem bírta felfogni, amit látott. – *Mit csináljak? Hol van John?* – Magára kapta a ruháit, majd önkéntelenül a fürdő felé fordult, megmosta az arcát, és gépies mozdulattal felakasztotta a köntösét.

Kábán vánszorgott vissza a szobába, csüggedten rogyott le a selyemmel takart franciaágy szélére. Gondolatok kavarogtak a fejében. Most azonnal le kellene szaladnia a recepcióra és üvöltözve segítséget kérni, ám képtelen volt megtenni. Egyszerűen félt az értetlenségtől, a magyarázkodástól. Örök bizonytalanságban élt, fokozott kisebbségi érzéssel és ez most ki is ütközött rajta, annak ellenére, hogy John mellett már tanult némi magabiztosságot.

– Nincs, ő nincs itt – motyogta maga elé. – Elrabolták? – nyúlt a telefonért, a rendőrséget tárcsázta.

A diszpécser belecsodálkozott a telefonba, amiért nem a recepciót hívta. A nyugodt férfihang türelemre intette.

Nem volt nehéz megfogadni a tanácsot, ereje sem volt felállni arról az ágyról, amelyben nemrég még a kedvese mellett aludt.

Annyira boldog volt az együtt töltött hetek, hónapok alatt Johnnal! Azzal a férfival, aki értelmet adott az életének, és most nincs sehol...

***

Szeme újra végigfutott a mennyezet díszes rozettáin, a halványkék színben pompázó falakon. Eszébe jutott, hogy honnan indult. Csak egy falusi lány volt, aki magasba tört és fel is jutott a csúcsra. Szerencsésnek érezhette magát annak ellenére, hogy gyerekkorától kezdve mindig rosszul választott, úgy baráti, mint szerelmi téren. Folyamatosan kihasználták és ő egyszerűen eltűrte. A munkájában sem volt túl sikeres, kivéve mióta Johnt megismerte.

Eleinte vidéki kisvárosok ritkán látogatott fordítóirodáiban unatkozott, vagy szállodai adminisztráció töltötte ki az életét. Emlékezett rá, mennyire örült, amikor megkapta az állást a Margó Bt-nél, és vidékről végre feljutott Budapestre.

Világéletében imádta a nyelveket, könnyedén szerezte a nyelvvizsgákat. A családja, ismerősei egyáltalán nem lepődtek meg, hogy tolmács lett. Mégsem úgy alakultak a dolgok, ahogy szeretne volna. Órákig görnyedhetett a monitor előtt mindenféle hivatalos levél fordításával. Margó, a főnöke sosem őt küldte, ha tolmácsolni kellett. Arra ott volt Lili, a szőke dögös lány, akiért kapkodtak a megrendelők.

Kathy jól tudta, hogy labdába sem rúghat Lili jelenlétében. Ő volt a rút lány, akire rá sem néztek a férfiak. Örökké feszélyezve érezte magát a kollégái között, azok pedig levegőnek nézték, pedig ő mindent megtett, hogy megkedveljék.

Egy napon mégis minden megváltozott. A szürke kis veréb kitárta a szárnyát, és mint színes, gyönyörű madár szállt az ég felé.

Élénken élt emlékeiben az a nap, amely elindította a változás felé. Sürgős hívás jött. Margónak, a főnökének nem volt más választása, őt kellett, a *kis békácskát* küldenie.

Békácska. Így becézték gyerekkorában, ami akkortájt egyáltalán nem zavarta. Egyszer meglátogatta az édesanyja, és fel sem tűnt, hogy a becenevén szólítja, csak a nevetésre lett figyelmes. A kollégák a hasukat fogták, neki meg égni kezdett az arca. Attól a naptól így csúfolták, pedig Katalin a becsületes neve. A főnöke is átvette ezt a megalázó megnevezést, ezzel végleg egyértelművé vált számára, hogy a cégnél senki sem veszi komolyan.

Ezért is volt melengető érzés, amikor John először nevezte Kathynek. A Katalin soha nem tetszett neki, ettől azonnal úgy érezte, hogy véget ért a *Békácska* és a *Kati* korszak.

Felbukkant az életében John King, egy mexikói üzletember, bár a neve alapján inkább angol nemzetiségűnek gondolhatnánk.

A férfi sötét haja, égbék szeme, kissé kreol bőre és tökéletes eleganciája azonnal elkápráztatta, ahogy minden nőt a társaságban. Abban a pillanatban csak arra tudott gondolni, hogy ő pontosan az a férfi, akit megálmodott magának. Soha nem gondolta, hogy az emberi szív ennyire erősen is tud verni. Egy tévésorozat jutott eszébe, ahol a

csúnya lányba beleszeret a főnöke. – Hátha velem is megtörténik – álmodozott.

De józan esze pontosan tudta, hogy nincs esélye. És ahogy lenni szokott, az álmodozás csak aznap estig tartott, amíg be nem fejeződött a tolmácmunkája.

John igazán udvarias volt, külön megköszönte, hogy az anyanyelvén beszélhetett vele. A férfi elámult, amikor elmesélte neki, hogy a spanyol mellett még hány nyelven tolmácsol. De csupán ennyire szorítkozott a külön kis beszélgetésük. A végén a férfi hívott neki egy taxit, és véget is ért a fantáziálás. Elváltak útjaik.

A hercege ment az ötcsillagos hoteljébe, ő pedig a külvárosi albérletébe.

Másnap minden ugyanúgy ment, mint mindig. John ismét tolmácsot kért az esti fogadásra, és helyette természetesen a szőke bombázót, Lilit küldték. Kathy pedig csak meredten bámulta a monitort, miközben a másik lány a szomszédos irodában lelkesen készülődött.

– Mit is gondoltam! Majd pont én kellek a hercegnek? – motyogta az orra alatt, hogy senki ne hallja. Még csak az kellene, hogy megint kinevessék!

Aznap este egészen korán, morcos hangulatban bújt a pizsamájába. Szeretett volna elbújni a takaró alá, nem mintha bárki is láthatta volna

a rosszkedvét. Már majdnem álomba szenderült, amikor belehasított a szoba csöndjébe a telefoncsörgés. Ijedten ugrott ki az ágyból.

A vonal túloldalán a főnöke rikácsolt fülsértő hangon.

– Békácska! Máris készülj! Van estélyi ruhád? Nincs? Szerezz, de azonnal!

– Mi történt? Hova? Minek? – kapkodta Kathy a fejét a nyakába zúdult szófolyamtól.

– Jaj, ez a Lilike nem tud franciául, és nem szóltak, hogy az is kell. Az a szépfiú meg külön téged kért. Nem is értem!

– Kicsoda? – bambult a telefonjára, amelyből a főnöke hangja sipított.

– Az a... Hogy is hívják? King. De nem az a lényeg. Kapd össze magad, öltözz fel normálisan. Fogadásra mégy.

– Nekem csak kosztümöm van. Az nem jó? – kérdezte Kathy bizonytalanul.

– Nem! – süvítette a hang. – Csak estélyi lehet. Kérj kölcsön! Két óra múlva ott lesz érted az autó.

Kathy kapkodta a levegőt. A szekrényéhez ugrott, de abban semmi olyan nem volt, amit bátran felvehetne egy díszvacsorára. Ekkor jutott eszébe a szomszéd, akik gyakran jártak operába. Jóban volt velük és ki is segítették, de amikor meglátta magát a tükörben, legszívesebben kiszaladt volna a világból. Éva, a szomszéd pár biztosítótűvel fogta

össze a hóna alatt a kissé bő ruhát, sőt még a haját is felcsavarta egy kókadt kontyba. Éva csóválta a fejét.

– Ideje lenne valamit kezdeni magaddal. Egészen csinos pofid van, és ezzel a szemüveggel... – emelte fel a fekete keretes okulárét, ami a fél arcát betakarta.

– Á, enélkül nem látok, de köszönöm, hogy segítettél – nyomott Kathy egy puszit a nő arcára és kirohant a lakásból.

– Kontaktlencse – szólt utána Éva, de Kathy már nem hallotta, mert a kapucsengő hangosan kerepelt a lakásában.

A cég autója egyenesen a puccos fogadásra fuvarozta, utána már jött minden magától.

John már naponta hívta fordítani, ő pedig igyekezett minden gondolatát kitalálni. Néhány nap után a mexikói egyre hosszabb időre vette igénybe a Margó Bt szolgáltatásait, azaz Kathy tolmácsolását. Ezután többször ebédeltek együtt, ami Kathy számára mindig különleges élmény volt. John alaptermészetéből adódóan hallgatag volt, Kathy pedig zavarában egyre többet kezdett beszélni, ami fura módon sokszor csalt mosolyt a férfi arcára. Először történt meg vele, hogy valaki nem lenézte vagy kinevette, hanem élvezte a társaságát. Fokozatosan alakult közöttük ki valami, de nem szerelem, inkább valamiféle barátság.

Kathy hamarosan rájött, hogy a férfi kemény páncélja mögött egy érzékeny ember bújik meg. Nem az a szappanopera típus (bár ő kedvelte azokat is), inkább olyan megértésre vágyó lélek.

Sokszor elgondolkodott, hogy tulajdonképpen milyen ember? Külsőleg komoly, szigorú férfi, aki úgy tűnt, érzelmek nélküli, csak a munkának él.

Ő pedig már attól is a fellegekben járt, amikor John elhívta tolmácsolni egy hegyi üdülőhelyre. Igaz, nem sok munkája akadt. Mint kiderült, a férfi pihenésre vágyott, Kathy csak beszélgetésre kellett, de az utóbbi időben mégis alig jutott szóhoz. John valami felfoghatatlan módon megnyílt, mesélt az életéről, a Mexikóban eltelt gyermekkoráról, az angliai egyetemi éveiről.

– Apám halálát volt a legnehezebb feldolgozni. Olyan hirtelen vitte el a szívinfarktus... még ma is fáj az elvesztése, pedig már sok év telt el – hajtotta le a fejét.

– Sajnálom. Az én apám még él, de el sem tudom képzelni, hogy mi történne, ha... – sóhajtott a Kathy. – És édesanyád?

John felemelte a fejét. Arcára sötét felhő telepedett, kicsit kiemelkedett a székből.

– Nekem nincs anyám – sziszegte a lány arcába, aki nem kapott levegőt ettől a pálfordulástól.

– Nincs? – bukott ki belőle a kérdés, de a következőkre nem számított.

– Meghalt! Beteg volt. Nem érdekel – ugrott fel John és kiszaladt a szobából. Kathy csak hápogni tudott és a férfi után bámulni.

Mérges volt magára, amiért rákérdezett a férfi magánéletére, azért meg különösen, mert emiatt ismét bezárkózott, többet nem akart mesélni magáról. Bár nagyon furdalta az oldalát, miféle titok lapul John anyja körül, nem mert újra rákérdezni.

Aznap este a szálloda teraszán, romantikusan egymás mellett ülve bámulták a csillagokat. Ám mégsem ez volt az a pillanat, amikor a szerelmük elkezdődött. Kathy pontosan tudta, azokban a napokban, mint nő, egyáltalán nem dobogtatta meg a férfi szívét. Neki csupán egy megértő barátira volt szüksége.

Viszont ennek az utazásnak köszönhetően alig egy hét múlva felkérte, hogy legyen a titkárnője. Iszonyú boldog volt már a gondolattól is, hiszen neki annyi is elég, hogy ott lehet a hercege közelében.

Ráadásul amikor meghallotta a fizetés nagyságát, nem akart hinni a fülének. Kétszer is rákérdezett, mintha nem hallana jól. Kínos feszengésére John csak vigyorgott és megismételte az összeget. Ő meg persze képtelen volt visszautasítani az ajánlatot. Nem csak John miatt, a karrierjében is nagy előlépés volt ez a lehetőség. Külkereskedelmet

tanult, a tolmácsolás inkább egyfajta szerelem-munka volt. És vajon hány magyar lánynak adódik ilyen lehetőség, részt venni egy európai körúton? Bár John sosem mondta, hogy elviszi magával Mexikóba, de Kathy reménykedett a lehetőségben.

A változás akkor kezdődött, amikor John pénzt adott neki, hogy az egymást követő fogadások miatt javítson a megjelenésén. Bevallotta, hogy kedveli, mint titkárnőt, de a megjelenése...

Csilla

Csilla lazán hátrasimította szőke haját. Egy rövid pillanatra rácsodálkozott a világos csempével borított fogadóhelyiségre, mint aki még mindig nem szokta meg, hogy ez a munkahelye, pedig évek óta a rendőrség volt a második otthona.

Egyetlen nőként nem volt egyszerű helyzete az osztályon. Minden nap meg kellett küzdenie az elismerésért. Igazán nem tehetett arról, hogy a külseje eltért a nyomozókról alkotott képről: az alacsony termet, a babaarc sehogy sem illett a képbe. Azért titokban remekül szórakozott a meglepődött arcokon, és igyekezett szigorúnak látszani, hol kevesebb, hol több sikerrel.

Alig tette be a lábát a kapitányságra, máris azzal fogadták a kollégái, hogy azonnal menjen a kapitányhoz. Főnöke röviden közölte, hogy őt nevezte ki a Nimbusz hotelben történt emberrablás nyomozócsoportjának vezetésére, és azonnal a helyszínre kell mennie. A nyomozónőnek alig volt ideje kérdezni, hiszen a főnöke sürgette. Neki pedig ugrálni lett volna kedve, hiszen ez lesz az első komolyabb ügye.

Az ügyeletes röviden tájékoztatta a bejelentésről és az eddigi eseményekről. Az előtérben a helyszínelő csoport már készenlétben állt, rövid megbeszélés és az utasítások kiosztása után azonnal indultak.

A Nimbusz hotelt csupán néhány utca választotta el a kapitányságtól. Csilla kényszeredetten ült be az anyósülésre, bár örült, hogy nem neki kell vezetnie. Addig is elmerülhetett a gondolataiban.

Örült a megbízásnak, de gondban is volt, hogy vajon meg tudja-e oldani az ügyet rövid idő alatt. Már csak két napja volt a szabadságáig, alig várta, hogy indulhasson, de a megbízást sem akarta másnak átadni. Nem bánna, ha nem túl szövevényes ügy várna rá.

Három éve már, hogy minden évben egzotikus utazásra mehetett a bátyja révén. Mindig is irigyelte Bandit a melója miatt, persze csak úgy képletesen, mert azért nem cserélt volna vele. Szerette a saját foglalkozását, gyerekkorától erre készült. A bátyja viszont, mint utazásszervező már bejárta a fél világot.

Különleges kapcsolat áll fent közöttük, hiszen gyakorlatilag Bandi nevelte fel. Úgy öt-hat éves lehetett, amikor az édesanyjuk beteg lett, attól fogva egészen a haláláig, csaknem öt évig csak a bátyja foglalkozott vele, és azt követően is. Csilla úgy tekintett rá, mint az apjára, pedig csak nyolc év volt köztük. A vér szerinti apjuk nem igazán törődött velük, alig látták. Még akkor sem látogatta őket, amikor minden Bandi nyakába szakadt. Érettségire készült, miközben az anyjuk már ágyban fekvő nagybeteg volt.

Annyiszor gondolkodott rajta, vajon hány tizennyolc éves fiú vállalná azt, hogy a saját anyját pelenkázza? Rosszkedvűen gondolt

azokra a hetekre, pedig Bandi a vége fele már nem engedte, hogy bemenjen az anyjuk szobájába. Iszonyú erős fiú volt, akkor sem sírt, amikor a mamájuk meghalt. Neki meg tízévesen csak a bátyja maradt, aki az egyetem helyett azért ment dolgozni, hogy őt fel tudja nevelni. Örökké lelkiismeretfurdalása van emiatt, hiába gyözködi Bandi, hogy nem ő tehet róla.

Míg a gondolatai elkalandoztak, megérkeztek a szállodába.

Az előzetes megbeszélés szerint az egyik kollégája a személyzettel beszélt, őt pedig a két helyszínelő munkatársával együtt egy londoner felkísérte a lakosztályba a tett helyszínére. A kopogtatásra egy fiatal nő nyitott ajtót.

Csilla nem kedvelte az ilyen puccos helyeket az ott lakókkal együtt.

A kezét nyújtotta, közben igyekezett alaposan szemügyre venni a vele egykorúnak látszó lányt. Szeretett mindent alaposan rögzíteni az agyában, pontosan felmérni a gyanúsítottakat, tanúkat.

A lány első ránézésre nyugodtnak tűnt, mégis érzett benne valamilyen meghatározhatatlan ellentmondást. Mintha nem önmagát adná.

– Szőke Kiss Csilla vagyok, engem bíztak meg a nyomozással.

– Bakos Katalin – mosolyodott el halványan a lány, majd újra elkomolyodott.

Csilla arra gondolt, hogy talán a neve mosolygattatta meg, hiszen az emberek mindig vigyorognak a neve hallatán. Szőke volt, ahogy a neve is és a Csilla keresztnév sem keltett komoly benyomást. Általában nem feltételezték róla, hogy nyomozó.

– Nos, mi történt? Kit raboltak el? – vette elő a jegyzőkönyvhöz szükséges nyomtatványokat.

– A főnökömet.

– A főnökét? Honnan? Ebből a szobából? – pillantott körbe a helyiségen.

– Innen az ágyból – kapta a szája elé a kezét Kathy. Pontosan érezte a helyzet ellentmondásos voltát.

Csilla körbepillantott a tágas lakosztályon. Nem lett volna szabad ilyet kérdeznie, de a kisördög nem hagyta nyugodni. Ránézett a vörös hajú lányra, és hirtelen kiszakadt belőle a nem kívánt mondat.

– Mindig a főnökével alszik?

Kathy tiltakozóan emelte fel a kezét, még a könnye is kicsordult.

– Nem, dehogy! – Csilla elszégyellte magát, de már nem tudta visszaszívni az elszólást. Kathy megtörölte a szemét és egészen halkán azt mondta: – Johnnal csak pár hónapja élünk együtt és szerelmesek vagyunk egymásba.

Csilla elfordult, erre nem tudott mit mondani.

Körbejárta a lakosztályt, alaposan felmérte a szoba közepén fekvő hatalmas franciaágyat és a fal mellett vigyázban álló két bőröndöt.

A helyiségben patyolat tisztaság volt. A nyomozónő körbesétált a fal mellett, a mosdóba is bekukkantott.

A fürdőkád, mosdó ragyogott a tisztaságtól, egyetlen hajszál vagy szősz sem árulkodott arról, hogy valaki mostanában használta volna. A fal szélén még csillogott néhány vízcsepp, mintha nemrég mosták volna fel. Egyedül az zavarta meg ezt az idilli képet, hogy a két köntös közül az egyik nem olyan akkurátusan volt elhelyezve, inkább mintha odadozták volna. Arra gondolt, hogy ennek semmi jelentősége az ügy szempontjából, a szobalány már biztos unhatta a dolgot.

Visszatért a szobába, ránézett az egyik lábáról a másikra álló lányra, aki már nem tűnt olyan magabiztosnak, mint amilyennek első látásra gondolta Csilla.

– Semmi nem utal arra, hogy bárki is aludt volna ebben a szobában. Egyetlen bőrönd sincs nyitva, az ágy is be van vetve – mutatott a sorba állított két rózsaszín bőröndre, majd a beágyazott franciaágyra. – Ezek az ön csomagjai?

Kathynak is akkor tűnt fel, hogy a fal mellett csak az ő bőröndjei sorakoznak, gondosan bezárva, pedig nem ő csomagolt el sem az előző este, sem most.

– Igen, csak az enyéme – kapta szája elé a kezét, majd mentegetőzve fordult a nyomozónő felé. – Nem én csomagoltam be. Nem tudom, hogy kerültek oda a bőröndjeim. De hol vannak John... – nézett körbe – táskája, laptopja, de... de... még az órája sincs az éjjeli szekrényen – hajolt le és nézett be a bútordarab alá. – Mindig itt tartotta – mutatott az óra helyére. Könnyes szemét a nyomozóra emelte. – Elkábítottak. Bejött az a londiner... és... befogta a számat. Többre nem emlékszem... Amikor magamhoz tértem, John már nem volt itt.

– Ebben a lakosztályban lakott az úr vagy másikonban?

– Nem volt más szobája.

– Hol vannak a dolgai? Nem volt egy bőröndje sem?

– Elvittek mindent – motyogta Kathy zavarodottan.

– Ez most reggel történt? – húzta össze a szemöldökét Csilla. Kezdett neki gyanússá válni a dolog.

– Igen. Én semmit nem csináltam azóta, mióta telefonáltam önöknek. Míg nem voltam magamnál, elvitték... mindent... John... – sírta el magát ismét. Csillában nőtt a feszültség.

– Elvittek? Érdekes. Nagyon precízek voltak az emberrablók, még be is ágyaztak – húzta el a száját. Sehogy sem stimmel a lány vallomása.

– Nem hisz nekem?

Mielőtt válaszra került volna sor, az ajtóban egy magas, öltönyös férfi jelent meg, és udvariasan köszönt a bent tartózkodóknak.

– Kit keres, uram? – fordult felé a nyomozónő.

– A szálloda igazgatója vagyok. Értesítettek a kollégák, hogy gond van ebben a szobában. Megtudhatnám, mi történt?

– A hölgy bejelentése alapján keressük John King urat, akit állítólag elraboltak ebből a szobából.

– Értem. Bejöhetek? – kérdezte a férfi.

Csilla körbenézett. A háttérben dolgozó két kollégája már végzett, ezért beleegyezően bólintott.

A férfi körbejárta a lakosztály hálóját, végigsimította a takarót, párnát.

– Az ágynemű frissen van felhúzva, itt nem aludt senki. Megengedi, hogy telefonáljak a recepcióra? – nézett kérdően Csillára, aki bólintott.

A férfi máris tárcsázott: – Van egy sejtésem.

A nyomozónő alaposan megfigyelte. Első ránézésre sunyiságot látott az arcán, mintha gúnyosan mosolyogna.

Állandóan ilyen az arckifejezése vagy tud valamit?

Rövid telefonos tájékozódás után a szálloda vezetője helyeslően bólogatott és megkönnyebbülten sóhajtott.

– A recepción most közölték: King úr egy órája kijelentkezett. Taxit rendelt és a menyasszonyával együtt a repülőtérre ment. A lakosztály kulcsait is leadta.

– A menyasszonyával? – hökkent meg egyszerre a két nő.

– Igen – bólintott az igazgató.

– Milyen kulcsokat? – húzta össze a szemöldökét Csilla a bejárati ajtó zárjában fityegő kulcsra mutatva.

– A szemben lévő lakosztályét, ahová az úr menyasszonya jelentkezett be, és ahova a hölgy érkezését követően King úr is átköltözött. Ez a lakosztály csak az úr titkárnőjének állt a rendelkezésére, de láthatóan ő sem használta ki – intett az érintetlen ágyra.

Kathy elsápadt, csak hápogni tudott, de egy hang sem jött ki a torkán.

Ekkor lépett be Csilla kollégája, aki alátámasztotta az igazgató által előadottakat. Ő is hasonló információkat kapott a recepción: John King elhagyta a szállodát. Már telefonáltak is a reptérre, és a férfi azon a gépen volt, amelyik talán öt perce szállt fel, tehát már nincs is Magyarországon.

– Nem értem. Ez nem lehet igaz – kapkodta a levegőt Kathy. – Az a szobapincér...

– Ma reggel senki nem járt itt a személyzetből, különösen szobapincér nem – húzta el a száját az igazgató.

Csillának ráncok gyűltek a homlokán. Kathyhez fordult.

– A tények szerint úgy tűnik, hogy itt nem történt bűncselekmény. Az nem derült ki, hogy ön merre töltötte az éjszakát, bár ennek most már nincs is jelentősége. Fogyasztott alkoholt az elmúlt huszonnégy órában?

– Az éjszaka ittunk egy kis pezsgőt – hajtotta le a fejét Kathy –, de csak keveset.

Érezte, mondania kellene, hogy annyira kevés volt az az ital, hogy annyi senkinek nem árthatna meg, mégis úgy ítélte meg, az már csak mentegetőzésnek hangzana. Annyira szégyellte, hogy a nyomozó részegnek gondolta, hogy inkább hallgatott.

– Értem. Azt hiszem, itt nincs több dolgunk. Kérem, holnap reggel kilencre jöjjön be az irodámba, hogy felvegyük a jegyzőkönyvet – nyújtott át egy névjegyet a megsemmisülten álló lánynak.

– Továbbra is igénybe kívánja venni a lakosztályt? – fordult Kathy felé a hotel vezetője.

A lány a csontjaiban érezte a férfi lenézését, szemlesütve válaszolt.

– Nem engedhetem meg magamnak. Összepakolok és elmegyek.

Csilla éppen bepakolta táskájába a jegyzőkönyvet. Felkapta a fejét és visszanézett a lányra. – *Mit pakol össze? Minden cucca a bőröndben van.*

A szállodaigazgató viszont nem foglalkozott ilyesmivel, csak bólintott.

– Rendben. A recepción rendezheti a számláját.

***

Kathy ismételten körbejárta a lakosztály minden helyiségét. Valóban úgy volt, ahogy a nyomozó mondta, semmit sem talált, ami arra utalt volna, hogy ott töltötte az éjszakát. Még a bőröndjébe is minden be volt csomagolva, mint aki éppen most érkezett és csupán a kicsomagolás van hátra.

Eszébe jutott az estélyi ruhája. Tisztán emlékezett rá, hogy mielőtt az a férfi megtámadta, ott volt a széken a ruhadarab. Hova lett? Tétován nyitotta ki a nagyobb bőröndöt, és elhűlve konstatálta, hogy az estélyi ruha, amely előző este rajta volt, tökéletes mértani pontossággal összehajtogatva simult a többi ruhája tetejére, mintha csak saját maga rakta volna be.

Letérdelt a bőrönd mellé, bekattintotta a fedelét. – *Megőrültem? Kihagyott az agyam? Mi történt velem? Miért tette ezt velem?* – rágta a szája szélét, de az sem segített. Ráhajtotta a fejét a bőröndre, és kényszeresen próbálta felidézni a múltat, hogy vajon hol rontotta el.

***

Attól a naptól, hogy előlépett John titkárnőjévé és felemelt fejjel távozott a Margó Bt-től, az élete fejtetőre állt. Az, hogy látta Lili tátva maradt száját és a többiek elképedt arcát, minden pénzt megért. Végre valakinek érezte magát.

Előtte sosem törődött magával. Az volt a fontos, hogy a ruhája kényelmes legyen, a divat, vagy hogy ő hogyan néz ki, egyáltalán nem számított.

Bármit megtett volna Johnért, és ez a változtatás nem is volt olyan nehéz feladat. Akkor került le róla az ormótlan szemüveg, hogy kontaktlencse kerüljön a helyére és lassan az öltözködése is megváltozott. A haját tűzvörösre festette. A bő, lezser, sötét színű ruhákat felváltotta az elegáns, testre simuló ruha.

Szabadidejében még mindig a szappanoperák világában élt és figyelemmel kísérte a szereplők változását. Ő is olyan akart lenni, mint azok a képernyőn, és az is feltűnt neki, hogy John mennyire hasonlít az egyik ilyen sorozat főszereplőjére. És ő volt annyira idióta, hogy John-t többször is Richardnak szólította.

– Richard? Ki az? A barátod?

– Jaj, dehogy! Tudod, van... egy... sorozat, ott a főszereplő... – dadogta – úgy néz ki, mint te – nyögte ki.

– Hm. Van egy hasonmásom, akit Richardnak hívnak? Kíváncsi vagyok rá. Megmutatod?

Kathy másnap magával vitte a képet, amit már egy ideje őrizgetett, hogy majd egyszer... talán kap rá a színésztől egy autogramot. A következő butaságot akkor követte el, amikor a saját frissen készült fotójával fogta össze. Éppen akkor készítette, hogy így is lássa, miképpen néz ki a vörös hajával.

John forgatta a fotókat, majd Kathy felé fordította a róla készültet.

– Ezt nekem szántad?

Kathy felsikított.

– Jaj, azt nem akartam odaadni.

– Akkor ennek a színésznek? – vigyorgott John *Richard* fotóját felmutatva, majd Kathy fotójának a hátuljára kanyarította, hogy *Richardnak*. A lány utána kapott, de John elhúzta előle a képet. – Majd odaadom én neki – mondta és egy mozdulattal a belső zsebébe süllyesztette.

Kathy először tapasztalta meg, hogy a férfinak van humora, ő pedig szégyellte magát. Ekkor még feszélyezett volt a kapcsolatuk, de már kezdett valami kialakulni közöttük. Úgy két hónap alatt kiismerte John minden mozdulatát, arcának legkisebb rezdülését is. Egy idő után pontosan tudta, mikor mérges, mikor fáradt, netalán ingerült valamelyik ügyfele miatt.

Kathy azon sem csodálkozott, hogy a nők körbe rajongják. Nem is igazán értette, hogy miért ragaszkodik az ő jelenlétéhez, ám kérésére követte, mint egy árnyék. Ilyenkor azzal vigasztalta magát, hogy barátként tekint rá a főnöke, és ennek is igazán örülhet egy olyan lány, mint ő.

Egyszer csak megtörtént a csoda, az álomférfinak ő kellett. Nemcsak az ágyát osztotta meg vele, hanem az életét is. Minden ügyét ő intézte, beavatta a családi életébe, a múltjába, ezért tudja, hogy senkije sincs. A szülei nem élnek. Hogy menyasszonya van? Az ki van zárva! Ha lenne is, miért így hagyta el, szó nélkül? Miért nem állt elé, miért nem mondta a szemébe, hogy mást szeret?

Leült az ágy szélére, hogy kisírja magát, és erőt gyűjtsön a távozásra. Nemrég még azt hitte, megnyílik alatta a föld, hogy elsüllyedjen a pillantások elől, amiért ostobának nézik. Most mindenki azt gondolja, hogy csak kitalálta a történetet az elkábításról. Már azt sem hiszik el, hogy John tényleg a szerelme és vele volt egész éjszaka.

Összeszedte minden erejét. Legyen, aminek lennie kell! Belenézett a pénztárcájába. – Talán elég lesz a szoba árára – sóhajtott fel. Fogalma sem volt, mennyi pénze lehet a bankban, mert nemrég küldött egy nagyobb összeget a szüleinek.

Lehajtott fejjel tartott a pult felé. Félénken nézett fel a fiatal recepciós férfira, aki udvarias mosollyal üdvözölte.